

Зміст

СЕСТРА.....	3
КОЗАЧКА.....	24
ЧУМАК	44
ОДАРКА.....	49
СОН	58
ГОРПИНА.....	67
ВИКУП.....	72
СВЕКРУХА.....	84
ОТЕЦЬ АНДРІЙ.....	89
МАКСИМ ГРИМАЧ.....	94
ДАНИЛО ГУРЧ.....	101
ТРИ ДОЛІ	109
ЛЕДАЩИЦЯ.....	203
ДВА СИНИ	221
НЕ ДО ПАРИ	228
ЧАРИ	234

Сестра

I

Мати вмерла – я ще малесенькою була, добре й не запам'ятаю. Тільки мені наче сниться, що хитав мене хтось у колиці і співав надо мною тихесенько.

Як поховали паніматку, батько не хотів удруге ожени- тись. Не буде вже над мою першу милу, – було, каже. – Коли Господь її прийняв, нехай уже діточки господарюють!»

Батько наш був дуже добрий: жалував нас обох рівно, і брата й мене. Жили ми при достатку, всього було дово- лі; що, було, собі задумаю, те й зроблю: все мені вільно було. Що яке-то моє дівування було розкішне й веселе, то й згадать любо! Нехай мій батенько царствує!

Погуляла дівчиною років зо три; сватають мене. Я все не хочу, а батько не силує, хоч там які були й багаті, й пи- шні женихи. Аж ось послав і мені Господь до пари й до лю- бові. Мій жених був хороший такий, Господи! Чорнявий, ставний... Так-то вже я його сподобала! Тільки й на думці, що Павло; як би то хутче побачитись! А він не з нашого села був, геть із чужого. Побачу – й веселенька, а не по- бачу, то такий уже сум мене візьме, такий жаль обійме, що й світ мені не милий! Спізниться він на гуляннячко,

я й очі виплачу. «Може, – думаю, – в його друга є дівчина». Коли так по Семені, другого дня, і не сподівалась, і не снилось мені, та й посватався він. Батько поблагословив. Дарма що чужесторонній, та господар був добрий такий, хазяйствував, що й на стороні його всяке знало.

Привіз мене чоловік на своє господарство. Боже мій милий! Як-то жили ми любенько! Та не дав йому Господь довгого віку... Тільки всього два роки була я за ним. Такий він був люб'ячий до мене! В хату то й заглянуть весело: як у віночку. Сидимо, робимо чи так говоримо, усе собі вкупці.

Коли тут – лихо мені тяжке – рознедужався Павло мій. Кидалась я й до знахарів, і до лікарів – ніхто нічого не врадив! Смерти, кажуть, не одперти... помер Павло...

Приїхав за мною батько та й до себе взяв. Чоловікову хату продали і худобу всю.

– Живи в мене, дочко! Чого ти маєш у чужому селі одинока сидіти! Хіба ти сирота, нехай Бог милує!

II

А брат мій тими часами оженився, узяв таки з нашого села дівчину; моторна така, чепурна, що й годі! І дитинка в їх була, дівчинка, як ясочка, свіжа й повна, як гурочок.

Не поплакала я ще й півроку за своїм Павлом а тут і батька ми поховали. Кажуть люди: як одна біда йде то й другу за собою веде. – то недурно й кажуть! До якогось часу ми добре жили; далі зубожів мій брат: то хліб не вродив, то худоба вигинула; а п'ятеро діток бог дав: дві дівчини й три хлопці. Журиться так брат, аж в'яне. Невістка смутная ходить, і дітки навіть посуміли. Таке вже настало що й хліба ні за що купити.

– Сестро! – каже брат. – Коли твоя ласка, позич мені грошей! Як буду жив, зароблю – оддам, а вмру, то Бог тобі оддасть!

Я й призначила йому ті гроші, що за хату й за худобу взяла, та ніби в нас і в хаті повеселішало: і брат заговорить, і братова всміхнеться, й дівтора бубонить, регочеться. Я радію: «Слава Господові, що і в нас, як і в людей благодатно!» Купив мій брат худобу, став потроху розживатися.

Ми з братом щиро любилися зроду, змалку. Щоб посвятитись або скривдити одно одного, крий Боже! Вже як там не погодимось на чому, то подаруємось.

І небожата мене дуже жалували, аж за мене було змагаються між собою: «Се моя тітка!», а той собі тягне: «Моя!» Та як учепляться цілувати, то було й роботу з рук вихоплять, і хустка з голови спаде.

Тільки братова багацько гордувала. Вже ж я й годила як малій дитині, та ні, не вгодила! «Братова, серце! – було раджу їй. – Зробімо так да отак, то добре буде». Там чи купити що, чи продати, – зроду-віку не послухає; хоч шкода з того видима буде; вона свого докаже. Перед нею затихну, заплачу нишком, та й годі. Не хотіла брата турбувати; знов до неї з ласкавою мовою підійду.

Якось розсаду з нею садимо в городі. Я говорю до неї; вона, мов не чує, одійшла собі геть. Важко мені на серці – заспівала собі; співаю, а сльози так з очей і ллються... Коли чую: «Боже помагай, і день вам добрий!» Дивлюсь – се наша сусіда. Перехилилась через тин та й кланяється. Я хутенько втерла сльози.

– Добридень, – кажу, – сестрице!

– А я оце до вас іду.

– Та милості ж вашої просимо!

– Чи не продали б ви мені розсади трошечки?

– То вже для чужого продати, а для сусіди й так треба дати.

– Коли ваша ласка, серце! – і простягає мені глечичка.

Я набрала скільки там у глечичок та й дала їй. Подякувала та жінка та й пішла собі. Братова на мене й накинулась.

– Се, – каже, – як усі господарюватимуть, то й господарство моє рознесуть чисто! Такі й золоту гору розімчать!

Як почала, як почала... Мати божа милостива! Я тільки слізьми вмиваюсь...

– Братова, – кажу, – не жалувала я для вас нічого, поки що мала! Гріх вам буде, що ви мене хліба куском тепер дорікаєте! – Покинула робити й вийшла з города.

Тяжко й важко мені. Узяла собі таку думку: «Покину їх, піду служити!» Зібрала своє добро; що в клумочок склала, а що покликала братових дівчаток та їх обділила. У мене було всякої одежини й не злічити, а все добра, нова. Скільки полотна було, хусток, плахот, юпок! Діти радіють; зараз дівчатка й почали вбиратись. «А чи мені гарно, тітусю?» – «А мені?» – «Як оддамся, то зав'яжу оцю червону хустку», – говорить, а сама ще така, як узлик. Джергочуть коло мене, а мені вже так жалко, що й словечка не скажу; за слізеньками світу божого не бачу! І діти помітили – жалують мене: «Тіточко-любочко! Чого ви журитесь? Може, хто вас налаяв? Може, ви нездужаєте?» Обсіли мене, як дрібні пташенята. «Не плачте», – вмовляють та мені рученятами очі затуляють.

III

Чую, так надвечір, брат іде. Я уступилась та й сіла в кутку. Він веселий увійшов:

– Здорові, діточки, й ти, сестро!..

За ним і братова в хату. Посідали вечеряти вони й діти.

– А ти чому не йдеш, сестро?

– Спасибі, братику, не хочу.

Він подивився на мене пильно й жінці в вічі, похитав головою.

– О жінко! – каже. – Се вже, бачу, твої примхи! Не обижай сестри: гріх тобі буде!

– Оце мені лиха година та нещаслива! Хіба ж я в тебе наймичка, що мені не вільно й слова сказати! Ганю я твою сестру, чи що? Я тільки правду щиро сказала!

Покинула вечеряти й з хати пішла.

А старшенька дівчинка до батька:

– Чого се, тату, тітка все плаче? Так плаче, що Господи! Що мати їй сказала?

Брат змовчав, тільки по голівці дівчинку погладив. По вечері зблизився до мене, сів поруч зо мною та:

– Сестро моя, – каже, – не журись, голубко! Досі жили з тобою любенько, треба б так і звікувати. Нас тільки двойко в світі... Подаруй моїй жінці яке там незвичайне слово, зроби мені таку велику ласку, сестро моя рідненька!

– Братику мій, голубчику! Нехай же мене Господь милосердний боронить, щоб я з тобою в сварку заходила, – кажу. – Що твоя жінка мене обидила, я їй те дарую, тільки важко мені на серці, братику мій! Нехай поплачу, – полегшає.

– Не плач, сестронько, годі!

– Я, брате, хочу вас покинути.

Він так і стрепенувсь:

– А де ж ти будеш?

– Піду служити!

– Що се в тебе за думки такі, сестро! Зглянься, на Бога! – почав вговоряти та вмовляти, й жінку привів, – і вона просить:

– Не кидай нас!

Почули діти. Боже! Як кинуться до мене та в плач!

– Тіточка наша любенька! Хоче нас кидати! Не кидай, ми тобі будем годити, ми тебе шануватимем!

Що против кого, а против дітей я й не зговорю. Пригорнула малих до серця та тільки плачу.

А брат думає, що то вже я роздумалась, дякує:

– Спасибі, сестро, що ти моїх діток жалуєш! Та вони без тебе посиротіли б, як без рідної матері.

А я таки маю думку йти в службу.

Полягали спати. Я й очей не звела: обняли мене думки, та гадки, та журба пекуча. Трудно було й здумати, що десь наймишкою маятимусь! Мала й худобу, і господарство своє, зросла в розкоші, а доводиться служити за хліба шматок та годити, може, і лихому, і ледачому кому! Треба й правду, й неправду терпіти, треба привикати! Зазнаю чужої сторони, яка вона є! Перебуду всякого горя й лиха! Ніхто мене не жалуватиме; ніхто не сяде, не зажуриться коло мене, ані словця любого та щирого не промовить! Звісно, чужі люди хоч і добрі, та не знатимуть, яка я; а я знов їх не знатиму.

IV

Ранісінько-ранісінько піднялась. Усі сплять; іще й на зорю не займається, – імла. Востаннє глянула на діток, на брата. І братової жалко стало. Взяла свій клумочок та тишенько й вийшла з хати.

Іду, іду і не оглядаюсь. От і велика могила, що геть за околицею зеленіє. Зійшла на могилу та й глянула тоді на своє село; а сонечко саме сходить... Село як на долоні, так мені в очах замигтіли білі хати, колодязне цямриння, розквітлі садки й городи. Побачила й батьківське подвір'я, і ту вербу кучеряву, гіллясту, що малою ще дівчинкою під нею гралась. Стою і з місця не зворухнуся, – здивилась. Що мені там кожна стежечка, кожний кущик знакомісінькі; дивлюсь туди та дїтство й дївування своє розкішне, і заміжжя щасливе, і вдівство гірке – все мов по писаному вчитую.

Куди мені йти? Нікого й нічого не знаю, і сум, і неспокій мене обіймає. Чула колись іще од батька-покійничка, що в Дем'янівці живуть якісь родичі наші: матусина небога була оддана туди за коваля Ляща. «Піду собі до їх, – думаю, – все мені буде охїтніше служити, де мій рід ведеться».

Іду шляхом, – боюсь так, що мати божа! Раденька вже, як хто навстріч мені береться. А шлях не спить: то той

стрінеться, то інший, то возом їде, то йде. Вже скільки сіл минула, і козачих, і панських, не забарююся і не дуже в речі заходжу: розпитуюся дороги в Дем'янівку, подякую за хліб-сіль та й далі.

Другого дня притомилася я дуже та й сіла спочити в холодку під вербою. Округи мене то жито половіє, а в житі купка льону голубо цвіте; то ячмінь колоситься; оддаєки гайок синіє, пісочаний шлях угору закручується, як золота нитка; день Бог дав жаркий, і вітерець не дмухне – тихо; тільки якась пташка сама собі щєбече, наче моя душа бідолашна, та гудуть бджоли понад пахучою гречкою.

Коли дивлюся – ідуть якісь люди гурбою: і старі, й молоді, і дітвора; зблизились до мене й на добридень дали. «Добридень! – кажу й собі. – Садовіться, та одпочиньмо трохи». Бачу, що дуже вони потомлені.

– Звідки вас Господь несе? – питаю чорноброву, хорошу молодицю, що дитинку на руках тішила

– На прощу ходили, у Києві були, – каже. – А вас куди мати божа та добра доля веде?

– У Дем'янівку, коли знаєте.

– Оце б то не знати, коли самі з Дем'янівки! Се нам цим шляхом із вами; то разом і підемо!

– А чи не знаєте там коваля Ляща?

– Ляща? Який же то коваль Лящ? Ні, серце, не знаю й не чула. Є в нас Лящі, так то не ковалі, а так собі хлібороби, як і ми.

– Спитай мене, молодичко, – озвалась стара бабуся, обділяючи діток, що обсіли її, хлібом і поглядаючи на мене ласкаво. – Я зазнала ще того коваля Ляща і жінку його знала, – нехай над обома земля пером! Добрячі були люди покійнички!

– А давно ж вони померли, бабуся?

– Давненько, моє серце. Вже років із дев'ятнадцять буде. На одному тижні й померли; як щиро любилися, так одно

без одного й не жило. Перше він переставився, а за їм і вона; вкупі поруч і поховали їх. Хата спустіла, бо не було в їх ні роду, ні плоду. Се, мабуть, чи не до них ішла? Може, родичка? Бо вона була здалека взята.

– До їх, бабусю, та лиха моя доля.

– Нехай Господь милує! Що ж тобі за пригода така, серце?

– Іду служби шукати, то думала, що родичі службу мені нарадять, а тепереньки, голівко моя бідная! Не знаю, що й робитиму!

– Шкода журитись, молодичко! Журбою поля не перейдеш! Ось я тобі службу нараджу, йди до нашого отця Івана служити. Я в його і хрестилась, і вінчалась, і досі живу, та, мабуть, і вмру у нього. Що то за добрячі люди, старосвітні, прості! Їх тільки двойко, обоє старенькі вельми. Була дочка, оддали заміж, та не довго й погосподарювала – умерла. Дівчинка зосталась, то старі при собі держать унучечку. Славне таке дитятко, що годі! Отець Іван уже дуже старий і темний років із дев'ять, а служби божої не кидає. Дознався був владика, що сліпий старець чинить у божому домі одправу, – і заборонив. Так люди виходили усенькою громадою просити за його, щоб оставлено. «Люди добрі, – рече їм владика, – коли він такий вам любий, то я не бороню йому стояти при престолові божому й до кончини його віку; треба тільки мені вивірити на свої очі, що темний сліпець благоподобно службу божу одправляє». Наїхав владика й хвалу Богові оддав, що так твердо й непомилешно темний править службу божу, і хрестом його благословив... Іди до їх, молодичко. Роботи буде небагацько. Здужатиму, то й я поможу.

– Спасибі вам, бабусю моя ласкавая! Нехай же Господь дає вам усе добре!

– Ну, тепереньки полуднуймо та й поберімося далі. Сьогодні й дома заночуємо, коли Бог дасть.

V

Дем'янівка та в долині, мов у зеленому гніздечку, лежить. Село велике й багате. Дві церкви, одна мурована, висока, друга дерев'яна й давня сильне, аж у землю вросла й похилилась. Отець Іван жив за мурованою недалеко; мав собі домочок, і садок, і город, – невеличке, та хороше хазяйствечко.

Надвечір увійшли ми в село, і розбрелись прочани улицями. Кожне до своєї господи поспішає, а я за старою бабусею йду. Так мені чогось сумно й боязно, аж моє серце мре. Як перше було, коли йду куди, то весело й залюбки, а тут і очей не смію підняти. Увійшла та й стою сама не при собі. Чую, що стара за мене одповідає.

– Увійди та одпочинь, дитино, – промовив хтось тихо й поважно.

Звела очі, аж против мене, на липовій лавці, старий, старий дід. Очі йому незрячі, й така в тих очах тиша та добрість, що я ніколи й не бачила. Борода біла нижче пояса кучерявиться; сидить він у тіньку, тільки вечірній промінь сонячний наче червоним золотом його обсипає.

Як почула я такі слова ласкаві, аж за серце мене вхопило. Сльози ринули мені з очей, а він простяг руку та й поблагословив мене. Бачу, й вона увійшла: старесенька, малесенька, ледве од землі видно, а ще чуйненька, говірка.

– Оставайся в нас із Богом, молодичко, – каже. – Ти молоденька, то й хату нашу розвеселиш, і внучечку мою втішиш. Біжи лишень сюди, Марусечко, до нас! Ходи, не соромся!.. Така вже в нас соромляжа, мов засватана.

Взяла за ручку невеличку дівчинку, гарненьку, чорнявеньку, що все з-за дверей блискотіла оченятами, та й увела в хату.

– Пожалуй же, Марусенько, молодицю, вклонися й пошануй.

От воно й вклонилось, і привітало мене чепурненько. А я думаю собі: «Як-то тепереньки небожата мої кохані? Чи згадують мене?»

Осталась. Живу в їх місяць, живу й другий; добре мені так, що годі! Так мене жалують, як свою дитину. Ото, було, впораюсь у хаті, пообідаємо та й посідаємо усі в садку під черешнею. Панотець тихенько собі сидить та думає або молитви шепче, а то псальми співає – так хороше, господи! Старенька й паніматка гомонять то те, то інше; я коло їх тулюсь та слухаю. І внучечка качається по садку білим клубочком, і до нас прискочить, і знов у гущавині зеленій зникне. Тихенько й любенько день мине, що так, здається б, і вік свій звікував. От же все мені туга невсипуца! Вони й розважають, і розговорюють.

– Не сумуй, – кажуть, – то гріх великий. То дитина плаче, бо нічого не розуміє, а доросла, то повинна собі раду дати. Нехай помислить, що, може, трапиться й добре ще в світі; а здоров'я втратиш – яке вже буде життя! Годі, серце, послухай нас, старих! От поглянь, який Господь вечір дав!

А сонечко заходить. Річка тече, як щире золото, між зеленими берегами; кучеряві верби купають у воді віти; цвітуть-процвітають маки городні, і високоверхі коноплі зеленіють; де коло білої хатки червоніє рясне вишення чи високий кущ калини стріху підпирає, закриваючи всю білу стіну; а хатина ж у розквітлому городі, як у віночку, ховається. І зелено, й червоно, і голубо, й біло, й синьо, й рожево коло тої хатки... Тихо й тепло, і скрізь червоно – і на небі, і на згір'ях, і на воді. Господи!..

– Сей...світ – як маків цвіт; як-то на тім буде! – каже, було, стара, похитуючи головою.

– Боже мій, Боже! – промовить паніматка стиха. А панотець підведе темні очі вгору.

– Слава Господові! – рече.

VI

Одного дня раненько йду з водою, коли назустріч мені чоловік. Глянула, – та се ж Трохим Рибець, із нашого села! Боже мій! Мало коромисла не впустила, і слова не промовлю – зраділа. А він:

– Так се справді ви тут? Ми чули, та віри не йняли. Брат ваш дуже за вами журиться. Ідеш у Дем'янівку (а я, бачте, за колесами), може, сестру побачиш, – каже мені, – то скажи, що засмутила вона мене сильне, і прошу я її милою просьбою, щоб до нас вернулась.

– Та чи здорові ж вони там? – питаю плачучи. – А діточки як? Мабуть, забули мене?

– Де вже забули! І досі плачуть, що ви їх покинули. Що ж маю вашому братові казати?

– Кажіть йому, що дуже мені жалко і його, і діток, і серце моє в'яне... а вже до його не вернусь! Шкода мене вмовляти, а силувати – тож не знаю, хто мене присилує.

– А тут же вам добре?

– Так-то добре, що й сказати не можна! – та й розповідаю йому, де я служу.

– Зайдіть лишень, – кажу, – то я небожатам якого гостинця дам. Скажете: тітка прислала.

От там узяла кілька грошень, то те купила, то те, – шлю їм. Проводжу того чоловіка за село та плачу-плачу!

– Скажіть, що я їх до самої смерті кохатиму, а згадую щогодини, щохвилини. Куди не гляну, що не заговорю, то все їх згадаю!

– Та добре ж, добре. Чому не сказати? Скажу. Прощайте! Нехай вам Господь помагає із вашими господарями! Які то люди добрячі! Привітали мене, заїжджого, як сім'янина. От люди!

– Так-то вже їм Бог дав, що всі їм любі й милі, – кажу йому.

Літературно-художнє видання

Марко Вовчок

НАРОДНІ ОПОВІДАННЯ

Оповідання

Керівник видавничого проєкту *Віталій Зарицький*
Коректорка *Лідія Іваненко*
Комп'ютерний дизайн *Оксана Бережна*
Дизайн обкладинки *Катерина Некротюк*

Підписано до друку 05.09.2024. Формат 60x84^{1/16}.
Ум. друк. арк. 14,8. Обл.-вид. арк. 8,77.

Видавець і виготовлювач: ТОВ «Видавництво «Ліра-К»,
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи ДК № 3981 від 15.02.2011.
03142, м. Київ, вул. В. Стуса, 22/1.
тел./факс (044) 247-93-37; (050) 462-95-48
Сайт: lira-k.com.ua, редакція: zv_lira@ukr.net